

Anul acesta se împlinesc 815 ani de la prima atestare documentară cunoscută a Maramureșului, fapt care nu a fost până în prezent consemnat ori sărbătorit de vreuna dintre instituțiile administrative, culturale sau muzeistice din județ. Atestarea respectivă a fost cuprinsă într-o diplomă donatară emisă de regele Ungariei, Emeric, care i-a oferit comitelui Laurențiu posesiunea Bakha din comitatul Sopron, în semn de recunoștință pentru mai multe slujbe credincioase efectuate de acesta, doar serviciul legat de Maramureș fiind detaliat explicit:

„....atunci când ne-am dus la vânătoare în Maramureș și în timpul vânătorii, calul nostru alergând cu iuțeală, a căzut cu noi și s-a întâmplat ca piciorul nostru să rămână în scară, comitele Laurențiu venind pe neașteptate ne-a scăpat pe noi, cu ajutorul lui Dumnezeu, de o moarte atât de rușinoasă și amară și a fost rănit atât de rău de acel cal, încât în cele din urmă a suferit pierderea unei mâini” (din Documente privind istoria României. C. Transilvania. Veacul XI-XIII. Vol. 1 : 1075-1250, Editura Academiei R.P.R., București, 1951, pag. 16-17).

Textul latin (datat în „anno Dominice incarnationi MC nonagesimo nono”, adică „anul 1199 de la Încarnarea Domnului”, fără a fi specificată luna sau ziua) este următorul: „quod cum in Maramorisio tempore venationis venatum iuissemus, noster ecus velociter cursitans, subtus nos cecidisset, ipse Laurentius Comes solus superueniens a morte tali turpissima et amarissima, inuocato Dei auxilio, nos liberauit, et per eum eundem tam male fuit vulneratus, quod in fine amissionem manus alterius est perpressus” (din Fejér Georgius - Codex diplomaticus Hungariae ecclesiasticus ac civilis, tom II, Budae, 1829, pag. 546-548).

Acesta a fost momentul când Maramureșul a intrat oficial atât în sfera de influență a Ungariei (de care a aparținut până în anul 1918), cât și în istoria scrisă.

■ AUTOR ■ ©Teofil Ivanciuc, iunie 2014

SURSA:■

<http://teofil-ivanciuc.weebly.com/>